

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

*Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!*

J Time
Committed
À déla
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 10.

(410.)

Vol. 18.

satellite **1-416**

Thursday,

May 22,

2008

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Návraty do přítomnosti

Jsou lidé, kteří v okamžiku emigrace odřizli svoji minulost a od toho okamžiku žijí novým životem. Druhá skupina táhne ten svůj raneček na zádech a nemůže se ho zbavit. Ta první získává Nobelovy ceny, mezinárodní uznání, je úspěšná a když potom filmová či tenisová hvězda se vrátí domů, před televizními kamerami oprašuje svůj rodný jazyk, vytahuje vzpomínky. Lehce klouže po povrchu, pak vše pochválí a zase odjede do svého nového domova. Tento typ lidí říká, že se jim v Čechách líbí, ale že už by tam žít nemohli.

Jsou lidé, kteří se zpátky vrátili a skutečně zjistili, že se tam žít nedá a pak se vrátili zpátky, narozdíl od těch, kteří tam zůstali a jsou tam spokojeni nebo již zase nespokojeni. Poslední skupinou jsou ti, kteří se tam vrací na určitý čas, snaží se to znovu a znovu pochopit a pak se vrací zase za moře a nejsou doma ani tam ani tady nebo naopak jsou doma tady i tam.

Do té poslední skupiny patřím snad i já. Když odjedu na plzeňský festival koncem zimy, je mi líto, že přijdu o bruslení a o zimu, kterou mám v Torontu rád. Když odjedu později, mrzí mne, že nevidím rozkvetlé tulipány a Stanley Cup. Když jsem v Torontu, tak mne vadí, vše, co mi utíká v Praze. Těším se do Toronta i do Prahy.

Poměr doby strávené v Torontu a v Praze je 11:1 a za ten měsíc se nedá při nejlepší vůli stihnout to, co jiní stihnou za jeden rok, i když náš češtinář Blumauer tvrdil, že možné je všechno a dával jako příklad, že při reformě školství v padesátých letech, kdy se zkracovala školní docházka z dvanácti na jedenáct let se celý jeden ročník stihl za tři týdny včetně maturity.

Něco podobného je návštěva Čech, kdy se snažím celý rok stihnout za jeden měsíc, včetně plzeňského festivalu Finále, o kterém jsem psal v minulém čísle. To bylo uděláno v Praze. Pravda, znám lidi, kteří jedou do Prahy na týden a během toho týdne stihnou sedm divadelních představení. V mém případě to byla pouze tři.

Představení *Zítřejší se bude* jsem mohl shlédnout díky skladateli a jmenovci Aleši Březinovi. Před představením docházelo ke komickým situacím, kdy mne představil a pak se mne lidé ptali, jak se skutečně jmenuji a když jsem jim odpověděl, tak si mysleli, že si z nich dělám srandu.

Pokud bychom chtěli celé dílo někam zařadit, tak je označováno jako opera, ale podle mne se jedná spíše o requiem věnované Miladě Horákové. Přiznám se, že jsem měl z představení strach, obával jsem se zpívaných dialogů mezi prokurátorem Urválkem a Horákovou. Nic z toho však tam nebylo. Čtyřiašedesát minut trvajících dialogů se opírala o dobové dokumenty. Výjimkou byl úvod a závěr, který je na text básně Jana Vodňanského *Oděvy levné a při tom tak divné*, kterou zpívá Soňa Červená. Moc zastupuje kontratenor Jan Mikušek, který přechází z vysokého hysterického ženského hlasu do sebejistého mužského hlasu. Prokurátorky zastupují odrostlé pionýrky s černými šátky, místo rudých. Autoři říkají, že chtěli ukázat mašinérii moci, nikoliv jeden konkrétní proces. Nezvykle je také řešena scéna, kdy místo opony je zrcadlo, které je průhledné pouze z neosvětlené strany do osvětlené, takže diváci vidí sami sebe na procesu a mají pocit, že jsou na něm účastní.

KAPITÁN SLAVIE ERICH BRABEC (VLEVO) PŘIJÍMÁ OD KAPITÁNA OXFORDU 40 LIBER. V PŘÁTELSKÉM UTKÁNÍ PŘI PŘÍLEŽITOSTI OTEVŘENÍ NOVÉHO STADIONU V EDENU PAK ZVÍTĚZILA SLAVIA NAD OXFORDEM 5:0. FOTO: PAVEL DAVID

Totéž platí pro herce, kteří hrají jakoby před zrcadlem a dirigent stojí za nimi. I přísná česká kritika byla tentokrát k intimnímu představení v Divadle Kolovrat pozitivní.

Hned přes ulici se nachází Stavovské divadlo (před rokem 1989 Tylovo divadlo). V Molierově *Donu Juanovi*, můžete vidět Miroslava Donutila a Jana Kačera. Hra, kdy se jedinec sám sobě stane morální autoritou má i po téměř půl tisíciletí svůj náboj.

Za to zcela aktuální byl Stoppardův *Rock'n'roll* v Národním divadle. Pravda v historické budově jsou jaksi i Plastici komorní a jeden neví, jestli má jít na ně v kravatě nebo v džínách. Lid volí většinou zlatou střední cestu. Zatímco při scénách z Prahy sedmdesátých let obecnost ožívá, při scénách z ospalé Cambridge spíše usíná. V Anglii je tomu možná naopak.

Silné jsou obzvláště dialogy, kdy Jan (David Prachař) v roli spasitele rock'n'rollu diskutuje s intelektuálem Ferdinandem (podobnost s Ferdinandem v Havlových hrách není náhodná - hraje ho Jan Hartl). Oba nacházejí pod vlivem represe společnou řeč. Velkým zklamáním je morální selhání levicového intelektuála profesora na Cambridgi Maxe (Alois Švehlík), jehož analýz využívala StB.

V každém menším městě se nachází galerie. Autoři někdy chtějí šokovat, jindy pobavit. Kromě několika skvostů, které si galerie ponechávají jako stálou sbírku, často představují umělce, kteří mají humor. Takovou ukázkou byla výstava Pavla Matušky z Třebechovic

pod Orebem v Orlické galerii v Rychnově nad Kněžnou. Jeho obrazy jsou velice často inspirovány Járou Cimrmanem.

Málokdo dnes ví, že tento velikán byl přítomen i fotbalovému utkání Slavia-Oxford 28. března 1899, ačkoliv ho žádné dobové prameny neuvádějí.

Co se tehdy stalo jsem se dověděl na tiskové konferenci 6. května 2008. Oxford University Association Football Club byl totiž soupeřem Slavie při otevřacím utkání v novém Edenu, které bylo 7. května 2008. Přátelský souboj byl reprízou legendárního souboje, který se odehrál právě v úterý 28. března 1899.

Podívejme se na historii tohoto utkání:

Mezinárodní sekretář SK Slavia náhodně zjistil, že Oxford hraje v dubnu roku 1899 dva zápasy ve Vídni, před tím se zastaví v Praze, kde bude hrát proti DFC.

Nelenil a napsal do Oxfordu žádost o sehrání zápasu o den dříve. Přišla odpověď: „Yes, forty pounds. Jameson.“

Zajištění získání čtyřiceti liber se ujal pan Rossler-Ořovský, který podepsal směnku u Malostranské záložny a zorganizoval podpůrnou akci u společenské špičky.

Výsledkem snažení bylo, že kardinál Schönborn dal 25 stříbrných zlatníků, s tím, že se také zúčastní. Pozvání přijali také kníže Lobkowicz, místopředseda hrabě Coudenhove, Thurn-Taxis z Loučného, Arthur, svobodný

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 7